

[Poul Møller.]

En skattereform er efter min opfattelse ikke kun et spørgsmål om procenter — det er ikke kun et spørgsmål om, hvad der skal betales af 22.000 kr. eller 23.000 kr. i indtægt. En egentlig skattereform må også tage problemer op som f. eks. forsørgerbegrebet. Det er helt givet, at en ændring af forsørgerbegrebet presser sig på. Jeg fremsætter derfor den tanke til det høje tings overvejelse: kunne man dog ikke i udvalget arbejde med, hvilken forskel man vil have mellem forsørgere og ikke-forsørgere herhjemme? Så kunne vi altid tage det politiske slagsmål, som vi vel skal igennem, med hensyn til procenterne ved selve udskrivningen, når vi er nået frem til, hvilket system vi vil have. Jeg tror, det ville være ganske frugtbart, om man tog fat på selve problemets kerne. Hvilken fortrinssstilling ønsker vi at forsørgere skal have fremfor ikke-forsørgere, og hvordan vil vi definere forsørgerbegrebet? Vi er nemlig godt klar over, at enker, enkemænd og mange enligt stillede i virkeligheden har byrder, der svarer til byrden for de forsørgere, som f. eks. begge har indtægter.

Det næste problem — som vi også har talt og talt om, hvor vi har fremlagt vore tanker og regeringen har fremlagt sine tanker, men hvor man ikke i udvalgsarbejdet har gravet ét spadestik dybere — er spørgsmålet om, hvad vi vil i forbindelse med sambeskatningens ophævelse. Også her tror jeg det gælder, at vi kan være uenige om, hvilken procent der skal fastsættes for den ene eller den anden, men vi kunne dog måske blive enige om, hvordan kvinder, der er sambeskattet med deres mænd, skal stilles i fremtiden, hvordan selve, om jeg så må sige, skelettet skal være for dette skattesystem. Så må vi senere slås om procenterne. Jeg kan ikke se, at vi kan komme videre, uden at vi benytter ventetiden til denne slags dybdeboring i selve systemet og så senere finder ud af, hvilke satser og procenter man vil have. Derfor vil jeg gerne opfordre til en sådan forhandling, og for at undgå, at det går ind i den store, almindelige dvaletilstand, hvor så meget må befinde sig i merværdiafgiftsudvalget, vil jeg lægge vægt på, at dette lovforslag kommer i et særligt udvalg, så man dér kan behandle disse

problemer og få de skattekyndige medlemmer, som har kendskab til de direkte skatter, ind i udvalget, for det er naturligvis medlemmer, der særlig har kendskab til forbrugsskatters virkninger, der er valgt ind i merværdiafgiftsudvalget.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen ville gerne have børnetilskudsgrænsen forhøjet til 21 år, og det er jo et fremskridt i forhold til det ærede medlems tidligere synspunkter. Det vil jeg gerne honorere, men studietiden slutter jo ikke ved de 21 år, så kunne vi for den studende ungdom sætte det op til 25 år... (Carl Petersen: Til de får folkepension!)... Ja, jeg ved nok, at det ærede medlem hr. Carl Petersen helst vil have, at de skal have understøttelse hele livet, men det kan jo nok ikke lade sig gøre efter vor opfattelse. Så længe de studerer, er det imidlertid et spørgsmål, om man ikke kunne spare i hvert fald nogle offentlige midler på anden måde ved at lade børnetilskuddet blive i skattelovgivningen. Det føles af mange forældre som en uretfærdighed og en urimelighed, at de på det tidspunkt, hvor børnene koster virkelig mange penge, og hvor forældrene måske vil bekoste deres uddannelse, deres studier, ikke får børnetilskud. Det er nemlig den samme gruppe, som rammes af den progressive skat fra 22.000 kr. til 30.000 kr., som ikke kan få nogen fordele af tilskudsordninger eller andre ting, og hvis børn ikke kan få midler fra uddannelsesfonden. De får den progressive beskatning og skal selv klare deres børns uddannelse, og man kunne derfor tænke sig, at de kunne beholde disse børnetilskud, i hvert fald indtil børnene var kommet et stykke frem i uddannelsesstiden.

Det ærede medlem hr. Peter Nielsen hvis parti jo — siger han — vil vogt fradragsretten og har indbygget den i sit kildeskattforslag, sagde i øvrigt, at han ikke havde sagt ondt nok om fradragsretten. Det er en bemærkning, som jeg vil bede det høje tings lægge mærke til. Det viser altså, hvor meget vi kan stole på al den snak, socialdemokratiet fører om, at de fremlægger et kildeskattforslag med indbygget skattefradragsret, hvor meget vi kan stole på, at det er udtryk for socialdemokratiets sande hensigter, og hvor meget man må være på vagt. Den dag